

רע"פ 2480/14 - סבינה גורונג נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 2480/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקשת: סבינה גורונג

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 24.3.2014, בעפ"ג 52605-01-14, שניתן על-ידי כב' השופטים י' צבן - סג"נ; ר' כרמל; ר' פרידמן-פלדמן

בשם המבקשת: עו"ד משה פולק

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים י' צבן - סג"נ; ר' כרמל; ר' פרידמן-פלדמן), בעפ"ג 52605-01-14, מיום 24.3.2014. בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, נדחה ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ח' מאק-קלמנוביץ - סג"נ), בת"פ 18370-11-11, מיום 6.11.2014, בכפוף לניכוי חודש מתוך תקופת המאסר שנגזרה על המבקשת, בהתאם לפרק הזמן בו שהתה המבקשת במשמורת.

בד בבד עם הגשת הבקשה, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקשת. בהחלטתי מיום 3.4.2014, הוריתי על עיכוב ביצוע העונש עד להחלטה בבקשת רשות הערעור.

רקע והליכים קודמים

2. המבקשת היא אזרחית נפאל, אשר הגיעה לישראל כעובדת זרה, ועבדה כמטפלת סיעודית בביתה של קשישה. נגד המבקשת הוגש כתב אישום, לפיו, במהלך החודשים אוגוסט-אוקטובר 2011, תקפה המבקשת את הקשישה, התעללה בה, וגרמה לה חבלה של ממש. בין היתר נטען, כי המבקשת סטרה לקשישה, היכתה אותה בראשה, דחפה אותה, והפשיטה אותה בנוכחות אדם אחר. המבקשת הודתה בעובדות כתב האישום, אשר גם תועדו באמצעות סרטוני וידאו. בית משפט השלום קבע, כי לא הוכח שהמבקשת גרמה לקשישה "חבלה של ממש", והרשיע את המבקשת בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. במסגרת גזר הדין, עמד בית משפט השלום על חומרת מעשיה של המבקשת, אשר חזרו על עצמם במקרים רבים. יחד עם זאת, סבר בית המשפט, כי המעשים נבעו מ"חוסר אונים ומצוקה כתוצאה מהטיפול המתמשך במתלוננת, ולא מרצון מכוון לפגוע בה". בנוסף, נשקלו לקולה התמשכות ההליכים בתיק, ומעצר הבית הממושך שבו היתה נתונה המבקשת. לאחר זאת, השית בית המשפט על המבקשת את העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 4 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים; ופיצוי למתלוננת בסכום סימלי של 2,500 ש"ח.

3. על גזר הדין הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים, והערעור נדחה בפסק דין מיום 24.3.2014. בית המשפט המחוזי הביע "סלידה ושאת נפש ממעשי תקיפה הננקטים כלפי קשישים חסרי אונים". בית המשפט המחוזי נתן דעתו להתמשכות ההליכים בעניינה של המבקשת, ולמעצר הבית הממושך בו היא היתה נתונה, ולאחר זאת נפסק, כי נוכח חומרת העבירות שביצעה המבקשת, אין מקום להתערבות בגזר הדין. זאת, למעט ניכוי משך התקופה בה ישבה המבקשת במשמורת, מתוך עונש המאסר שהושת עליה.

בקשת רשות הערעור

4. בבקשה נטען, כי תכלית הענישה כבר הושגה, וזאת, בין היתר, בכך שנגרם למבקשת נזק רב כתוצאה משהותה במעצר בית ממושך, מעת שהועמדה לדין, מזה כשנתיים וחצי. בנוסף, בחודש מאי 2013, נעצרה המבקשת על-ידי רשות האוכלוסין וההגירה, והושמה במשמורת למשך חודש ימים. עוד נטען, כי רק בדיעבד התברר לרשות האוכלוסין, שהמבקשת שוהה בארץ בשל צו עיכוב יציאה מהארץ, ולפיכך מדובר ב"כליאת שווא". כמו כן, טענה המבקשת כי שכרה הולן על-ידי מעסיקה. בבקשה נטען, כי היא מעוררת שאלות משפטיות כבדות משקל, שעניינן התחשבות בנסיבות אישיות, כמתואר, וכי היה מקום להשית על המבקשת עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ולא מאחורי סורג ובריוח. עוד נטען, כי העבירות שביצעה המבקשת נעשו מתוך "מצוקה ויגיעה קשה" ולא מתוך אכזריות, כפי שנקבע גם על-ידי בית משפט השלום.

דיון והכרעה

5. הבקשה שלפניי מכוונת, רובה ככולה, להתערבות במידת העונש שהושת על המבקשת. הלכה מושרשת היא, כי בקשה מעין זו איננה מצדיקה רשות ערעור, למעט במקרים בהם העונש חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת במקרים דומים (רע"פ 8561/13 פלוני נ' מדינת ישראל (2.4.2014); (רע"פ 319/14 חמו נ' מדינת ישראל (18.3.2014); רע"פ 792/14 סבאג נ' מדינת ישראל (16.3.2014)). גם לנוכח הנזק אשר נגרם למבקשת, כמפורט לעיל, אין ספק כי המקרה דנן אינו נמנה על אותם מקרים חריגים, בהם יש מקום להתערבות בעונש. לפיכך, דין הבקשה להדחות. יתר על כן, עיקרי הטענות הנטענות בבקשה, כבר נדונו על-ידי הערכאות הקודמות. בכך, מהווה הבקשה שלפניי ניסיון לעריכת "מקצה שיפורים" בעקבות החלטות קודמות, ולכך אין מקום במסגרת בקשת רשות ערעור לבית משפט זה (רע"פ 1648/14 יפרח נ' מדינת ישראל (8.4.2014); רע"פ 1650/14 טולידאנו נ' מדינת ישראל (8.4.2014); (רע"פ 2024/14 אל דר נ' מדינת ישראל (30.3.2014)).

6. למעלה מן הצורך אציין, כי גם לגופו של עניין, לא ראיתי כל מקום להתערבות במידת העונש שהושת על המבקשת. אין ספק, כי נגרם למבקשת נזק כלכלי בעקבות ביצוע העבירות על-ידה, וככל הנראה, לא יעלה בידה לחזור לארץ מוצאה במצב כלכלי משופר. ואולם, אין בכך בכדי להצדיק הקלה בעונש שהושת על המבקשת, ואין בידי לקבל את הטענה לפיה תכלית הענישה הושגה בדרך אחרת. זאת, בפרט לאור העובדה שהערכאות הקודמות כבר שקלו את הנסיבות הללו, ובכלל זה את היותה של המבקשת נתונה במשמורת, בבואן לגזור את עונשה. מנגד, מעשיה של המבקשת הם חמורים, ובהקשר זה, אין לי אלא לחזור על דבריו של בית משפט השלום, לפיהם "אין מחלוקת בנוגע לכיעור ולחומרה במעשיה של הנאשמת [המבקשת]. אחד המדדים שבו נבחנת חברה הוא יחסה למבוגרים ולנזקקים שבין חבריה. המתלוננת, קשישה וחולה, זכאית בערוב ימיה לכך שינהגו בה בדרך אנושית ומתחשבת, ולא כפי שנהגה המתלוננת, לפחות בחלק מהזמן". בנוסף, לאור התופעה הנרחבת של טיפול בקשישים על-ידי עובדים זרים, גם שיקולי הרתעה כללית ראויים למשקל הולם, במסגרת שיקולי הענישה בעבירות כגון אלה שביצעה המבקשת.

7. לאור האמור, בקשת רשות הערעור נדחית, ועיכוב הביצוע עליו הוריתי ביום 3.4.2014, מתבטל בזאת. המבקשת תתייצב לריצוי עונשה ביום 19.5.2014, עד לשעה 10:00, בימ"ר ניצן או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותה דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקשת לתאם את הכניסה למאסר, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ח בניסן התשע"ד (28.4.2014).

שׁוֹפֵט